

Aczél Géza

(szino)lira

torzósztár

ág

a semminek nincsen ága mégis a zsenialitás bejárja nagy őszám líraira formált képét s
szelíden szétnyitod megrezzen benne a szegénység komoruló viharfelhőként vonul át
a magány az elporzott idő benne akár alvás után leesett vérnyomással egy szubtrópusi
fájdalmas káprázata melyből a meglazult idegpálya embertelen törvénye rángat haza
pléhcsuporból valami állott folyadékot felhajtani és tehetetlenül rádőlni a nyikorgó
ágyra belőle savanykásan orron üt a többnapos izzadtságtól kovászossá érlelődő pára
parfümjé s míg elnehezülsz az olcsó vakolat az ázott falakról finoman tovább pereg a
szitáló ütemében kezd porladozni az értelem az ablak alatt járóktól egyre elhasonulva
kezdi hordozni tovább a furcsa küldetést melyet homlokára nyomott az élet ujjá s a
kábulatból néha irracionálisan megújulva az egykor proletárnak mondott televényen
mélytengeri gyöngyeként kigurul az ének mit sem sejtő jóllakottak lábai alá a poros
aztán hősünk szorongásokkal visszaalszik mint egy mihaszna s nehéz álmában

[amikor

[fölötte

[délután

[horpadt

[vetetlen

[különös

[mállás

[belül

[hosszas

[kagylók

[utakra

[elmosolyodik

ágál

a kimértség egyszerre megejtő és taszító első pillanatra olyan mint egy kéken csillogó
[hegyi
tó később már fagyos lesiklanak róla a meleg tekintetek s ott marad öncélúan a tájvidéket
[is
provokálva akár a hegy erőszakolva magát a kialakult viszonyokra s ha netán kileng
[kedélye
balra vagy jobbra önkéntelenül az uralom sodra taszít befelé egy centrikus homályba
[melyben
jó emberként elücsörögsz akár az árva s a sokat méltatott tisztes távolságok latinból vett
[aurea
mediocritata kezdi értelmét veszíteni az átlagokból tolu fel a zsarnok s mire számba
[veszed
kialakult csapdából merre előbb-utóbb óhatatlanul is ráhajazol a szürke középserre
[később
pedig valamiféle absztrakttá válva elvegyülsz a sivárságban ötletlenül persze a
[keresztútnál
nem vagy egyedül indulhatnál zaklatott lélekkel a bábeli torony felé röpködhethnének
[kezeid
akár az expresszív erény mely fölkorbácsolja a bamba tömeget ahogy vad szónoka ágál
[más
kérdés te már a harmadik mondatnál leállnál zavarna a panyókára vetkőzött önös
[forradalmár
látszata de hát az is szörnyű hogy mindig menj haza mert a széleket nem tudod jól
[összekötni

agancs

riadtan révedező férfitársaim talán hasznosabb volna ha a címer és az ágazat ősi
[változatában
ízlelgetnénk az agancs etimológiai ágait s miként a nemes vad a sűrű lombban nem
[akadnánk
fönn a szarvnál mely már beszúr a féltékenység elejébe hol tétován imbolyog a
[felszarvazás
éke az örök gyötrelmes látomás melyben asszonyod rácsodál a folklórba belefeledkezve
[akár
a láncon sétáltatott anyamedve a szarvassá változott fiúba innentől hamar rádöbbersz
[undokul
hiú vagy és birtokló vágyad lelkedben középkorban visszaeredez asszociációs bázison
[fenni
kezded a késeket bámulgatod a rojtos kötelet már csak az a kérdés álmatlan éjszakákon
[kinek

nyakába dobod meg is kellene állni ezen a fokon a kutyaharapást szőrével félre
[somfordálva
valamilyen -nével mely tudtommal szlovákul -ova a családi beütéssel a képzelet vitt
[most el
oda s bár tudat alatt bizsereg a plátói csoda veheted a kényes játszmát franciásra netán
[elnéző
mosollyal előbb-utóbb az ajtót bevágva megint erdei szituációkba gabalyodva hol
[szívedben újra
robban a bomba mert a kép e szegmense kivilágosodott s korszerűtlenül ülsz a romokon